

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/162/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217218997
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4217218997.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej v právnej veci žalobkyne: P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., T. XXX/XX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, Bratislava, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno, č. k. 15Csp/53/2018-81 zo dňa 24.mája 2019, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 749,46 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 749,46 eura od 07.09.2017 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni nárok na ich náhradu nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 41, § 44 ods. 1,2, § 46 ods. 1,2, § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1,2, § 457 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1,2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 255 ,§ 262 CSP.

2. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej 749,46 eura s prísl. Dôvodila tým, že tunajší súd rozsudkom 5Cr/1/2016 zo dňa 20.09.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.11.2016, zrušil rozhodcovské rozsudky vydané stálym rozhodcovským súdom Victoria Arbiter, s.r.o., sp.zn RK-PC-104/15-EK a RK-PC-606/15-MK. Uviedla, že súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí dospel k záveru, že úverové zmluvy uzatvorené so žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov, keďže nemajú všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti poukázala na to, že žalovanému uhradila celkovo sumu 1.819,25 eura na vrátenie úveru z úverovej zmluvy XXXXXXXXXXXX a 1.498,71 eura na vrátenie úveru z úverovej zmluvy XXXXXXXXXXXX. Celkovo tak zaplatila viac o 749,46 eura (v prípade prvej zmluvy o 535,- eur viac a v prípade druhej zmluvy o 214,46 eura viac).

3. Súd prvej inštancie preskúmal zmluvy predložené žalobkyňou a zistil, že žalobkyňa ako dlžník podpísala dňa 18.9.2013 žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX a dňa 16.12.2013 žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX. V oboch prípadoch žalovaný vystupuje ako veriteľ a žalobca ako dlžník. Podľa bodu 5. oboch žiadostí žalobkyňa žiadala žalovaného o poskytnutie úveru za nasledujúcich podmienok: poskytnutá čiastka

úveru (úverový limit) 1.500,- eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42, mesačná splátka (vrátane úrokov) 80,37 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru+ poplatok za poskytnutie úveru) 3.375,54 eura, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, ďalej poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,88 eura, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Súd ďalej zistil, že bod 6 oboch žiadostí bol vyplnený iným písmom a obsahoval údaje o schválenom revolvingovom úvere, kde je odlišne uvedená hodnota RPMN za úver (žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vo výške 67,93%, žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vo výške 67,53%), priemerná RPMN za úver (žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vo výške 46,06%, žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vo výške 45,94%). Podľa bodu 8 žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru bola uzatvorená dohoda o poskytnutí služby, podľa ktorej bol dojednaný záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eura a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eura v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedené úverové zmluvy je potrebné v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka považovať za zmluvy spotrebiteľské a zároveň ich hodnotil podľa príslušných ustanovení zákona 129/2010 Z. z. účinného v čase podpisu zmluvy. Poukázal na konanie vedené pod sp. zn. 5Cr/1/2016 a obsah rozsudku č.k. 5Cr/1/2016-100 zo dňa 20.09.2016, v ktorom súd dospel k záveru, že v tomto konaní sporné zmluvy je potrebné považovať za zmluvy bezúročné a bez poplatkov. Na podporu správnosti zdôraznil, že opätovne i v tomto konaní preskúmal úverové zmluvy a tiež skonštatoval, že sporné zmluvy je nutné považovať za zmluvy bezúročné a bez poplatkov. Pre úplnosť poukázal na bod 23 odôvodnenia rozsudku 5Cr/1/2016-100 zo dňa 20.09.2016. Uviedol, že argumentácia žalovaného, že v čase podpisu žiadosti nevedel určiť RPMN, neobstála. V súvislostiach uviedol, že ak bol schválený úver tak, ako znela žiadosť, je nepochybné, že i údaje o RPMN sa museli zhodovať, pričom však údaj uvedený v bode 6 zmlúv je iný ako v bode 5, a tým nie je možné považovať, že žalovaný akceptoval žiadosť tak, ako ju žalobkyňa ako dlžník vyplnila. V zmysle uvedeného zastal názor, že v danom prípade absentuje písomná forma, ako i ďalšie náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v rozhodnom čase, a to presne tak, ako boli uvedené vo vyššie citovanom rozsudku. Vychádzajúc zo zistených skutočností súd dospel k záveru, že žalobkyňa ako dlžník mala skutočne zaplatiť žalovanému ako veriteľovi iba toľko, koľko jej tento poskytol. Dodal, že ak teda žalobkyňa uhradila v úhrne o 749,46 eura viac, je nepochybné, že má nárok na vydanie takto získaného bezdôvodného obohatenia žalovaným. K tvrdeniu žalovaného o započítaní pohľadávok žalobkyne a žalovaného dotýkajúce sa služby o poskytnutí odkladu splátok súd uviedol, že na takéto započítanie nemal žalovaný ako veriteľ právo. Dôvodil tým, že uvedené zmluvné dojednanie predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku do veľkej časti znevýhodňujúcu žalobkyňu ako dlžníka, pretože uvedená dohoda o poskytnutí služby nikdy nemusela byť naplnená. Ďalej zdôraznil, že určenie samotnej splatnosti tejto služby podpisom dohody o poskytnutí služby je zjavne v rozpore s dobrými mravmi, keď veriteľ inkasuje peniaze za služby, ktoré nikdy poskytnúť nemusí. Súd prvej inštancie celú dohodu v žiadosti o poskytnutie úveru považoval za neprijateľnú podmienku. Záverom skonštatoval, že v konaní mal za preukázané, že žalobkyňa zaplatila žalovanému o 749,46 eura viac ako mala, a teda o túto sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil, keď prijal plnenie bez právneho dôvodu. Dodal, že žalobkyňa za omeškanie žalovaného s úhradou sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 749,46 eura vznikol nárok na úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný sa dostal do omeškania až dňom 07.09.2017, keď žaloba vo veci mu bola doručená dňa 06.09.2017 a žalovaný prvého dňa po tom, ako ho o plnenie žalobkyňa požiadala (žalobou) neplnil. Pre úplnosť dodal, že žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaného o plnenie požiadala skôr, rovnako nepreukázala ani existenciu dohody o splatnosti dlhu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobkyňu priznal úrok z omeškania z prisúdenej sumy od 07.09.2017 do zaplatenia. K námietke premlčania vznesenou žalovaným, súd prvej inštancie uviedol, že sa s ňou nestotožňuje, jednak z dôvodu, že žalovaný nešpecifikoval, kedy malo prísť k premlčaniu a akým spôsobom, ale taktiež i z dôvodu, že žalobkyňa sa o prípadnom bezdôvodnom obohatení dozvedela až z rozsudku tunajšieho súdu vydaného v konaní 5Cr/1/2016 dňa 20.09.2016. Z uvedeného vyplýva, že dňom 20.09.2016 sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení, a žalobu na súd podala dňa 25.07.2017, teda pred uplynutím tak dvojročnej ako i trojročnej premlčacej lehoty.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok, žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania a trovy právneho zastúpenia pred súdom prvej inštancie. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil otázku vzniku bezdôvodného obohatenia. So záverom súdu, že v dôsledku rozdielnosti údajov medzi návrhom a jeho prijatím v časti údajov o RPMN k uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, sa nestotožnil. Uviedol, že z rozsudku nevyplýva, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že RPMN je možné dohodnúť. Úvahu súdu o tom, že kvôli RPMN nedošlo k uzavretiu zmluvy považoval za mylnú. Zdôraznil, že v zmluve sa uvádza údaj „predpokladaná“ RPMN, ktorá vyjadruje predpoklad, že úver je schválený v deň podania žiadosti a súčasne, že táto predpokladaná hodnota ani neprevyšuje tú, ktorá bude vypočítaná na základe údajov o schválenom úvere. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa navrhnúť, akceptovať, a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom, ale aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Uviedol, že z rozsudku súdu nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Poukázal na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Citovaný zákon v § 11 ods. 1 písm. c) uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru. Teda zákon aj na tomto mieste vychádza z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone a nie z toho, že pôjde o dohodnutý údaj. Na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvného vzťahu. Záverom namietal nepreskúmateľnosť rozsudku v časti výroku o povinnosti zaplatiť úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 749,46 eura od 07.09.2017 do zaplataenia. Dodal, že rozsudok v tejto časti neobsahuje žiadne odôvodnenie.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Predmetom konania je žaloba, doručená súdu prvej inštancie dňa 25.07.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 749,46 eura s prísl. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 20.09.2013 žalobkyňa a žalovaný uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver s úverovým limitom vo výške 1.500,- eur a žalobkyňa mala celkovo zaplatiť sumu 3.375,54 eura. strany sporu uzavreli aj zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.12.2013, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver rovnako s úverovým limitom 1.500,- eur a žalobkyňa bola povinná vrátiť sumu 3.375,54 eura. Argumentovala, že rozsudkom 5Cr/1/2016 zo dňa 20.09.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.11.2016, súd zrušil rozhodcovské rozsudky vydané stálym rozhodcovským súdom Victoria Arbiter, s.r.o., sp.zn RK-PC-104/15-EK a RK-PC-606/15-MK, pričom súd dospel k záveru, že úverové zmluvy uzatvorené so žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov. Titulom vyššie uvedených zmlúv o revolvingovom úvere sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia spolu vo výške 749,46 eura s prísl. Súd prvej inštancie o žalobe žalobkyni rozhodol rozsudkom, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie.

9. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalovaného z hľadiska zisteného skutkového stavu preskúmal napadnutý rozsudok, konanie, ktoré mu predchádzalo a dôvody odvolania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania v konečnom dôsledku vyvodil i správny právny záver. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal predovšetkým z právneho posúdenia uvedeného

v rozsudku Okresného súdu Komárno č.k. 5Cr/1/2016- 100 zo dňa 20.9.2016, ktorý posúdil predmetné úverové zmluvy ako bezúročné a bez poplatkov, a to z dôvodu, že nebola dodržaná písomná forma úverovej zmluvy, ako aj pre ďalšie chýbajúce náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm písm. a), f), l), k) ZoSÚ. Súd prvej inštancie najmä argumentoval, že veriteľ uviedol inú výšku RPMN v bode 5 žiadosti o úvere a inú výšku RPMN v bode 6 o schválenom revolvingovom úvere, preto nedošlo k akceptácii návrhu zmluvy a tým absentuje písomná forma úverovej zmluvy. Žalovaný v odvolaní namietal predovšetkým skutočnosť, že výšku RPMN si strany nemohli dohodnúť, pretože ju určuje zákon predpísaným spôsobom.

10. Argumentáciu súdu prvej inštancie, že nedošlo k uzavretiu úverových zmlúv, pretože zo strany dlžníka (žalobcu) neboli prijaté návrhy úverových zmlúv a teda absentuje písomná forma zmlúv o úvere, nepovažoval odvolací súd za správnu. Nestotožnil sa s týmto posúdením súdu prvej inštancie, pretože bez ohľadu na skutočnosť, či v zmluve o úvere je uvedená výška RPMN alebo nie, nespôsobuje to absenciu písomnej formy zmluvy o úvere. V prípade, že by v zmluve nebola RPMN uvedená, resp. v nesprávnej výške, nastali by následky uvedené v ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. (poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) ,teda aj uvedenie výšky RPMN). Odvolací súd súhlasil aj s odvolacou námietkou žalovaného, že výšku RPMN nie je možné medzi zmluvnými stranami dojednať. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Z uvedeného bez pochybností vyplýva, že výšku RPMN musí dodávateľ uviesť na základe zákonom daného výpočtového vzorca a na základe údajov platných práve v čase uzatvorenia zmluvy. Odvolací súd konštatuje, že uzavreté zmluvy o úvere aj v prípade chýbajúcej RPMN (prípadne nesprávne uvedenej) nemajú za následok ich neplatnosť z dôvodu absencie písomnej formy, teda chýbajúcej akceptácie návrhu zmluvy zo strany dlžníka.

11. Odvolací súd sa však stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetné zmluvy o úvere sú bezúročné a bez poplatkov, avšak na základe iných právnych dôvodov, a to že neobsahujú všetky povinné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, absencia ktorých spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ako správne poukázal súd prvej inštancie odvolávajúci sa aj na závery uvedené v rozsudku č.k. 5Cr/1/2016- 100 zo dňa 20.9.2016, v predmetných zmluvách absentovali aj zákonné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. Odvolací súd pritom poukazuje na ust. § 9 ods. 2 písm. k), podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluvách o revolvingovom úvere však nebola vôbec uvedená splatnosť jednotlivých splátok, čo v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Spotrebiteľ (žalobca) tak nemal vedomosť, do ktorého dňa musia byť splátky uhradené. Je nesporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať splátky vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Ak spotrebiteľ túto informáciu nemá, nie je splnená jedna zo základných náležitostí písomného spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) - splatnosť splátok. Zároveň potom spotrebiteľ nemá vedomosť ani o konečnej splatnosti úveru, ktorá je zvyčajne naviazaná na splatnosť poslednej splátky úveru. Uvedenie údaje o splatnosti úveru 42 mesiacov bez nadväznosti na termín o splatnosti poslednej (prípadne akejkolvek) splátky nemožno považovať za určitý údaj o konečnej splatnosti úveru. Keďže nie je zrejмый dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť. Z uvedeného vyplýva, že v zmluve chýbala aj ďalšia zo základných náležitostí spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) (termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru). V bode 5 zmluvy je uvedený údaj, že úver je splatný v 42 splátkach, z ktorého údaje možno vyvodiť dobu trvania zmluvy, avšak nie konečnú splatnosť úveru.

12. Ako už bolo uvedené vyššie, predmetné zmluvy o revolvingovom úvere neobsahujú základné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) a k), teda údaj o splatnosti jednotlivých splátok a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Uvedený nedostatok zmluvy potom spôsobuje, že zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorené medzi stranami sporu v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ treba

považovať za bezúročné a bez poplatkov. Vzhľadom k tomu, potom súd prvej inštancie správne ustálil, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, pričom odvolací súd sa stotožnil aj s výškou bezdôvodného obohatenia určenou súdom prvej inštancie, ktorá nakoniec zo strany žalovaného v odvolaní ani nebola namietaná.

13. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú odvoláciu námietku, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa úroku z omeškania nie je riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 749,46 eura a zároveň ho zaviazal k úhrade úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 749,46 eura od 07.09.2017 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. Riadne pritom odôvodnil výšku úroku z omeškania i začiatok omeškania dlžníka. Odvolací súd je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie aj v tejto namietanej časti zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za neopodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v odvolacom konaní žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).